

fenhed. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Thingets ærede Medlemmer at følge Udvalget og Udvalgets Flertal.

Albert: De Mindretalsforslag, som ere stillede af mig alene, har jeg vistnok ikke Grund til at vente antagne her i Thinget, thi det er meget vanskeligt at sætte Forslag igjennem ikke blot imod alle de øvrige Udvalgsmedlemmer, men derhos ogsaa imod Landsthinget og Regeringen. Jeg har heller ikke stillet disse Mindretalsforslag med Udsigt til, at de vilde gaa igjennem, men jeg mener, at deres Vedtagelse vilde medføre betydelige Forbedringer i Loven, og jeg vilde ikke antage, at jeg havde røgtet mit Hverv overfor denne Lov rigtig, hvis jeg ikke lod Thinget forkaste disse Forslag, hvis det synes, at de ikke for tjene Antagelse. Det er forholdsvis kun saa Forslag, jeg selv har stillet, thi en stor Del af de Grindringer — dog rigtignok kun de mindre væsentlige — som jeg har havt at gjøre imod Lovforslaget, ere tiltraadte af det øvrige Udvalg, og i Henseende til dem kan jeg selvfølgelig indskrænke mig til aldeles at henholde mig til den ærede Ordførers nu holdte Foredrag. Det første Mindretalsforslag, jeg har stillet, er det, der er opført under Nr. 2. Det vil ikke være undgaet de ærede Medlemmers Opmærksomhed, at dette Lovforslags Indhold for en stor Del er taget af den norske Konkurslov af 1863, men der findes i denne Lov en Bestemmelse, som ikke tidligere er medtagen her, og som jeg har tilladt mig i det Væsentlige at optage i mit Forslag under Nr. 2. Landsthingets Udcast bestemmer i sin § 5 angaaende Fallentens personlige Arbejde, at, hvad Skyldneren under Konkursen erhverver ved sin egen Virksomhed, er Voet uvedkommende, men jeg tror ikke, det vil være rigtigt at lade denne Regel staa i sin Almindelighed. I den norske Lovs § 37 er der en Bestemmelse, som siger, at, hvad Skyldneren efter Konkursens Aabning erhverver ved Arbejde, ved offentlig eller privat Tje-

nefte, kan kun forsaavidt inddrages under Voets Masse, som Skifteretten efter Andragende fra nogle Vedkommende og efter at have givet Skyldneren Afgang til at fremkomme med de fornødne Oplysninger skønner, at Indtægten af dette Erhverv er større, end fornødiges til hans og Families tarvelige Underhold. Det er denne Bestemmelse, som jeg har foreslaaet optagen i den danske Konkurslov. En følgende Paragraf, nemlig § 162, bestemmer, at der ikke herefter kan gjøres Udlæg i en Persons løbende Fortjeneste, og i en tidligere Paragraf siges der, at der ikke under Voet kan inddrages andre Ting end saadanne, hvort der kan gjøres Udlæg; altsaa vil man ikke herefter under Voet kunne inddrage Embedsmænds Lønninger eller Pensionisters Indtægter eller andre særlige Indtægter, som en Person ved tilfældige Omstændigheder, paa Grund af en Opfindelse eller Slikt kan faae, med mindre man har en særegen Bestemmelse derfor. Det er et Forslag i den Retning, jeg har stillet til § 5, og jeg skal i den Henseende kun paaberaabe mig den norske Fallitlov. Denne har tillige en Bestemmelse, som jeg har udeladt, nemlig den, at, forsaavidt der er Spørgsmaal om Embedsmænds Lønninger, kunne disse kun inddrages, naar Regeringen samtykker deri, eller forsaavidt den selv fastsætter det, men jeg tror, det er rettest at overlade til Skifterettens Bestemmelse, hvor Meget af en Persons Indtægter der skal inddrages under Fallitbehandlingen. Mit Forslag gaar ud paa, at Skyldneren altid skal beholde saa Meget, som der behøves til hans og hans Families tarvelige Underholdning, og Mere behøver han ganske sikkert ikke; hans Stilling som Fallent maa medføre, at det Øvrige af hans Indtægter afgives til Betaling af hans Gjæld. Naar Gjaldsfængsel aflaffes, ville efter Lovforslaget Embedsmænd og Pensionister blive aldeles befriede for enhver tvingende Rettsfølgning, thi der kan ikke efter den bestaaende Lovgivning gjøres Udlæg i Embedsmænds Lønninger eller i Pensioner, og følge-